

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **S. B., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen: **Mgr. Tomášem Císařem**, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, č. ev. ČAK 15 262

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. července 2021 č. j. CPR-20049-2/ČJ-2021-930310-V241

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 6. 2021 č.j. KRPA-153417-18/ČJ-2021-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o

stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání jednoho roku.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když důkladně zjistily skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rovněž nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, tj. v tomto případě žalobce, čímž došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce zdůraznil, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního orgánu neobsahují odůvodnění toho, proč je pobyt žalobce na území České republiky v době držení maďarského pobytu neoprávněný a proč je vyloučena oprávněnost pobytu žalobce na bezvízový styk po ukončení jeho pobytu v Maďarsku. Stejně tak neobsahují určení doby, po kterou byl oprávněn pobývat v Maďarsku. Rozhodnutí správních orgánů nebyla v tomto směru řádně odůvodněna a trpí tak nepřezkoumatelností.
4. Žalobce má rovněž za to, že v době zahájení správního řízení o jeho vyhoštění pobýval na území EU oprávněně. I v případě, že by soud dospěl k opačnému závěru, měly správní orgány určit, od kdy tento protiprávní stav nastal, a nespokojit se se zjednodušeným odkazem na to, že neprokázal vstup na území schengenského prostoru. Žalobce navíc podle svého mínění prokázal přinejmenším to, že vstoupil na území schengenského prostoru po 13. 11. 2021, a to výstupním razítkem ve svém pase. Důkazní břemeno ohledně prokázání neoprávněného pobytu žalobce na území schengenského prostoru proto leží na správních orgánech, které je neunesly, neboť v tomto směru neprováděly dokazování a svoje rozhodnutí neodůvodňovaly, čímž je zatížily nepřezkoumatelností.
5. Dále žalobce namítl, že v jeho případě bylo rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřené, pokud jde o stanovenou dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Tu považuje za neadekvátní okolnostem případu, když správní orgány nezohlednily to, že je žalobce bezúhonnou osobou a jde z jeho strany o jisté vybočení z jinak řádného života. Správní orgány také tím, že nezjistily řádně počátek vzniku protiprávního stavu, nemohly ani řádně odůvodnit stanovenou dobu zákazu vstupu, čímž rovněž v tomto ohledu založily nepřezkoumatelnost svých rozhodnutí.
6. Správní orgány také podle názoru žalobce nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce, když nalézací správní orgán sice uvádí hlediska uvedená v ust. § 174a zákona, avšak prakticky nijak se nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. K tomu ještě zdůraznil, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění nelze stavět pouze na tom, že má žalobce v zemi svého původu dostatečné zázemí a má se tak kam vrátit.
7. Žalobce má také za to, že byla nesprávně vymezena doba neoprávněného pobytu, kdy minimálně do 10. 8. 2020 pobýval na území oprávněně, kdy tento pobyt by měl být prodloužen měsíčním výjezdním příkazem, a o oprávněnosti pobytu by se tak mělo

uvažovat do září 2020, pokud by sdělení bylo žalobci řádně doručeno, o čemž pochybuje a k čemuž se hodlal vyjádřit až v rámci jednání.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
10. Žalobce byl dne 15. 6. 2017 kontrolován policejní hlídkou, kdy nejprve ke kontrole předložil neplatné povolení k pobytu vydané Maďarskou republikou a poté biometrický cestovní doklad č. X vydaný Ukrajinou, ve kterém ovšem nebylo vyznačeno žádné platné oprávnění žalobce k pobytu. Pro podezření z neoprávněného pobytu byl tudíž žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
11. Z cestovního dokladu žalobce se podává, že jako poslední přechodové razítko je v něm vyznačeno výstupní razítko ze dne 13. 11. 2020, avšak není v něm již vyznačeno žádné pozdější vstupní přechodové razítko. Současně se z emailové odpovědi maďarské policie ze dne 15. 6. 2021 podává, že maďarské povolení k pobytu, kterým se žalobce původně vykazoval, bylo zrušeno ke dni 10. 5. 2021 s tím, že žalobce momentálně nemá platné povolení k pobytu vydané příslušnými orgány Maďarské republiky.
12. Dne 16. června 2021 proto správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to výslovně z důvodu podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona. Žalobce do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka řízení sepsaného téhož dne uvedl, že naposledy vstoupil na území schengenského prostoru v březnu 2021 a do České republiky přicestoval dne 14. 6. 2021 z Maďarska za účelem návštěvy kamaráda. Svůj vstup na území schengenského prostoru ani na území České republiky není schopen žádným způsobem prokázat. O zániku platnosti svého povolení k pobytu vydaného Maďarskou republikou nevěděl ani se to neměl jak dozvědět. Doplnil k tomu, že v Maďarsku bydlel nedaleko Budapešti na adrese, kterou si nepamatuje, s tím, že si zde nepřebíral poštu. V České republice přespál v Praze u kamaráda. Ke svým osobním a rodinným poměrům uvedl, že je ženatý a má dvě děti, kdy manželka s dětmi je na Ukrajině a on je s nimi v kontaktu. V České republice nemá žádné vazby ani aktivity, nepracuje zde, peníze na pobyt má z Maďarska. Na území České republiky nemá žádné blízké osoby ani rodinné příslušníky, když veškeré takové osoby má v zemi původu. V případě svého vyhoštění se má kam vrátit a jeho případné vycestování nezasáhne do rodinného ani soukromého života žádné osoby na území České republiky. Ve vycestování mu nic nebrání a v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí. Vycestuje dobrovolně.
13. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se

žalobce odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
15. Soud v dané věci vyšel z následujících právních předpisů.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona „*[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum*“.
17. Podle § 119a odst. 2 zákona „*[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*.“
18. Podle § 174a odst. 1 zákona „*[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.“
19. Soud má v první řadě za prokázané, že žalobce v době, kdy byl kontrolován policejní hlídkou, neprokázal, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum, když maďarské povolení k pobytu, kterým se původně vykazal, bylo neplatné, a žádným jiným povolením nedisponoval. Neplatnost povolení k pobytu vydaného Maďarskou republikou byla zjištěna zprávou maďarské policie ze dne 15. 6. 2021. Absence jiného povolení k pobytu se pak podává z žalobcem předloženého cestovního dokladu, ve kterém rovněž není ani vyznačeno vstupní přechodové razítko do schengenského prostoru, které by následovalo po datu posledního vycestování žalobce ze schengenského prostoru, tj. po datu 13. 11. 2020. Neschopnost prokázat vstup do schengenského prostoru ani na území České republiky pak žalobce přiznal i v rámci svého výsledku v procesním postavení účastníka řízení.
20. K námitkám žalobce je předně třeba konstatovat, že žalobce nebyl vyhoštěn z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území České republiky či na území smluvních států, nýbrž pro neschopnost prokázat, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.

K naplnění této skutkové podstaty není nutno prokazovat žalobci neoprávněný pobyt na území smluvních států, natož pak vymezovat jeho přesný časový rámec. Pro naplnění předmětné skutkové podstaty je naopak třeba žalobci prokázat, že nedisponuje platným vízem či krátkodobým vízem a že současně není schopen prokázat, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. To se správním orgánům beze zbytku podařilo, když učinily správný závěr, že žalobce neprokázal pobyt na území smluvních států po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. V daném případě pak šlo o to, že žalobce nemá z blíže nezjištěného důvodu vyznačeno v cestovním dokladu vstupní přechodové razítko do schengenského prostoru, které by časově následovalo po dni vyznačení posledního výstupního přechodového razítka ze dne 13. 11. 2020, což mimo jiné znemožňuje posouzení toho, zda na území České republiky, pobýval v době, kdy byl kontrolován, oprávněně či nikoli. Námitky žalobce založené na rozporování jeho neoprávněného pobytu na území smluvních států ani námitky spočívající v nevymezení časového rámce tohoto neoprávněného pobytu tak nemohou v tomto řízení obstát.

21. Stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se soudu nejeví jako nepřiměřená. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání jednoho roku uložena ve třetině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona (nikoli tedy v její polovině, jak namítá žalobce). Správní orgán prvního stupně potom na straně 5 prvostupňového rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy soud pro stručnost na toto odůvodnění, se kterým se lze ztotožnit, plně odkazuje. Rovněž tak žalovaný na str. 3 a 4 řádně a přezkoumatelně odůvodnil, proč dobu správního vyhoštění žalobce v trvání jednoho roku posoudil jako přiměřenou zjištěnému stavu věci.
22. Správní orgány se rovněž neopomenuly zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona. Nálezací správní orgán se řádně, dostatečně podrobně a tudíž přezkoumatelně vypořádal s přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce na str. 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí. Rozhodně přitom nelze přisvědčit žalobci, že nálezací správní orgán svoje závěry o přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce založil pouze na tom, že žalobce má v zemi původu zázemí a má se tedy kam vrátit. Žalovaný proto nepochybil, pokud závěry nálezacího správního orgánu v tomto směru aproboval.
23. Tam, kde žalobce dále nad rámec konkrétních námitek jen obecně vytýkal porušení § 2 odst. 3, odst. 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtkám neuvedl žádné další konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.

24. Pokud jde o namítané nesprávné vymezení doby neoprávněného pobytu v souvislosti s pochybnostmi žalobce o řádném doručení „zmiňovaného sdělení,“ k čemuž se chtěl vyjádřit v rámci jednání, pak lze uvést jen tolik, že v rámci jednání nebylo ze strany žalobce v tomto směru ničeho uvedeno, natož pak upřesněna podstata této námitky, protože se touto soud nemohl při nejlepší vůli zabývat.
25. V případě žalobce tak došlo k naplnění všech zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k těmto závěrům.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, když ani v rámci jednání neuplatnil nic dalšího a podstatného, co by vedlo soud k jinému závěru, a žalobu proto zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 6. října 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce

